

φαλαίων της και χωρίς ν' αποκριθῇ ἤνοιξε τὸ ριπιδιὸν της. διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ προσώπου της.

— Γνωρίζεσθε; ἠρώτησεν ἡ βαρὼν.

— Συννηντήθημεν εἰς Βενετίαν.

— Πράγματι! Ποῦ εἶχα τὸν νοῦν μου; Ὁ σύζυγός σου μοι ὠμίλησεν ἑκατοντάκις περὶ τοῦτου. Ἦτο ἐκ τῶν τελευταίων γνωρίμων. . . . τοῦ πρίγκιπος. Ὁ δὲ δώση βεβαίως χοροὺς κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα, ὅταν τὸ πένθος της λήξῃ. Ὁ μοι προμηθεύσης προσκλητήρια.

— Ἐὰν πράγματι τὰ θέλῃς, πρέπει νὰ τὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου, εἶπε πικρῶς ἡ Ἑλένη.

— Βεβαίως, θὰ εἶναι περιζήτητος· ἡ περιουσία της εἶναι μεγάλη, τὸ μέγαρον αὐτῆς ἐξάισιον, ὁ πρίγκιψ τὴν κατέστησε γενικὴν κληρονόμον τοῦ.

— Πῶς σοὶ ἀρέσῃ ὁ κόσμος! μὲ τοὺς θορόβους του!

— Καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τοῦτο. Ἄν δὲν μοι ἤρεσκε, τί θὰ μοι ἔμενε; μὲ σύζυγον ὅσον τὸν ἰδικόν μου, δὲν τὸ σκέπτεσαι;

Ἡ ἀμαξία ἀπηλλάγη τοῦ πλήθους· ἤρχισε νὰ τρέχῃ δρομαίως καὶ ἔστη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ὁδὸν Ματινιόν.

Τηλεγράφημα ἀνέμενε τὴν Ἑλένην. Ἦτο τοῦ συζύγου της.

Τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι θ' ἀπασχολεῖτο καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ἔνεκα ἀπροόπτου ὑποθέσεως.

Ὁργισθεῖσα, τὸ ἔσχιεν εἰς τεμάχια.

— Ἀπάτη καὶ ψεῦδος, ἐκραύγασεν ἐνώπιον τοῦ κόμητος.

Ἡθέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὸ δεῖπνον.

Δὲν ἐτόλμησεν.

Ἐφοβεῖτο τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν της.

Ὅταν τὴν ἀπεχαιρέτισεν:

— Ἰδοὺ ὁ βίος μου, εἶπε· καὶ ἐν τοῦτοις ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι φθοιοῦντές με.

Τὴν παρετήρησε μὲ ὄμμα πλήρες τρυφερότητος, ἐδίστασεν ὀλίγον, ἐφάνη βιάζων ἐκυτὸν καὶ ἐξῆλθεν.

— Δυστυχῆ Ροβέρτε, ἐσκέφθη ἡ Ἑλένη, πῶς μ' ἄγαπᾷ!

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

A. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΣ)

ANTONINA

[Συνέχεια]

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μείνωσιν ἐν Παρισίοις, ὁ δὲ κ. Δεβὼ ἐπελάβετο τοῦ ἔργου, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ Γουσταίου.

Ἡ θεραπεία τοῦ Ἐδμόνδου εἶχεν ἀποβῇ τὸ μέλημα τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν ἀπάντων, πλὴν τῆς μητρὸς του, ἥτις, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀπείρου ἐκείνης πεποιθήσεως, ἦν συχνάκις ὁ Θεὸς χορηγεῖ τοῖς γονεῦσιν, ἐγέλα μὲ τοὺς παρελθόντας φόβους της καὶ ἀπεκοιμήτο.

πᾶσαν ἐσπέραν ἐν τῇ ἡδείᾳ πραγματικότητι τῆς ἡμέρας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐδμόνδον, οὐδ' ὑπέπτευεν ὁποῖων φροντίδων ἦτο τὸ ἀντικείμενον. Εἶχε κανονίσῃ τὸν βίον αὐτοῦ διὰ δύο ἢ τρία ἔτη, ὧν πέραν δὲν ἐβλεπεν. Ἡ μὲν του μέριμνα ἦτο νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του ὅ,τι ἐγνωρίζε, προσπαθὼν συγχρόνως νὰ το λησμονῇ καὶ ἡ σύζυγός του ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον χρόνον.

Ἐγνωρίσατέ ποτε στηθικούς, γινώσκοντας ὅτι εἶναι τοιοῦτοι; Παρετήρησατε ὅπως δι' αὐτοὺς ἔχει ὁ βίος ὅψεις, ἀγνώστους εἰς τοὺς ἔχοντας νὰ διαδράμωσι μακροτέραν ζωὴν; Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους, διὰ τοῦ προαισθήματος τοῦ θανάτου, ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει ἡδὴ μέρος τῆς αἰωνιωτήτός του, ἀντιλαμβάνονται τῶν ὄντων καὶ τῶν ἀντικειμένων καθ' ὅπως ἰδιόζοντα καὶ ἐκπονητικέοντα αὐτὰ τρόπον. Βλέπουσι διὰ τῆς ψυχῆς μᾶλλον ἢ διὰ τοῦ σώματος. Παρ' αὐτοῖς τὰ συναισθήματα ἔχουσι τὸ ἀκαριαῖον τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Τὸ συγκινοῦν τοὺς ἄλλους μόνον διὰ συλλογισμοῦ συγκινεῖ τούτους ἐκ πρώτης ὀψεως. Ὁ δὲ ἐνόμιζε τις ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῶν, στενοχωρουμένη λίαν ἐν τῇ στήθει των, τείνει διηνεκῶς νὰ νύψωθῃ καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν ὑψῶν, ἐν οἷς ἀφικνεῖται, διαγινώσκει πᾶν τὸ διαφεύγον τοὺς κοινούς τῶν ἀνθρώπων. Ζῇ ὑψηλότερον τοῦ σώματος των, τοῦτο δὲ ἐξηγεῖ τὸν εὐκολον αὐτῶν θάνατον· ἐπειδὴ, τῆς ὑστάτης ὥρας ἐπελθούσης, τὸ αὐλον μέρος τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν ἔχει χωρισθῇ ἀπὸ τοσούτου ἤδη χρόνου τοῦ σωματικοῦ αὐτοῦ περικαλύμματος, ὥστε ἀποσπᾶται αὐτοῦ ἄνευ κόπου, ἄνευ ὀδύνης, καὶ ἐγκαταλείπει αὐτό, ὡς ἀποβάλλει τις ἱμάτιον βαρὺ.

Ὡς εἶπομεν ἡδὴ, ἔχοντας νὰ ζήσωσι βραχύτερον, κέκτηνται τὴν δύναμιν νὰ ζῶσι ταχύτερον. Ἐξ ὅλων τῶν νόσων, ἃς ὁ Θεὸς κατέστησε συντρόφους τῷ ἀνθρώπῳ καὶ αἵτινες ἀφαιροῦσιν ἡμᾶς μίαν τῶν δυνάμεων ἐν ἐκάστῳ βήματι ἡμῶν, ἡ ποιητικωτάτη, ἡ ἡδυτάτη, ἡ μᾶλλον συμπαινεῖται εἶναι προδήλως αὕτη. Τοῦτο δὲ, διότι μόνον αὕτη ἔχει ἄμεσον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς· αἱ λοιπαὶ οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ ἐξασθενήσεις ὕλικαι, αὕτη δὲ ἀπόδειξις τοῦ αὐλοῦ τῆς ψυχῆς. Αὕτη παρήγαγε ποιητάς.

Οἱ προσβληθέντες ὑπ' αὐτῆς ἔχουσιν, ὡς ὁ ἀσθενὴς τοῦ Μιλλεβουξ, ὅστις οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ αὐτός ὁ Μιλλεβουξ, ἀδιάλειπτον ἀνάγκην νὰ προσπελάζωσι τῇ φύσει, τῇ πρώτῃ ταύτῃ πηγῇ τῆς ζωῆς. Δι' αὐτοὺς τὰ δένδρα ἔχουσιν ἰδιόζουσαν σκιά, τὰ πτηνὰ ἔχουσιν ἄσμα μόνον αὐτοῖς καταληπτόν, ὁ ἥλιος θερμότητα ἄγνωστον τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις. Βλέπουσιν εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ, ἔνθα οἱ ἄλλοι βλέπουσι συνήθως μόνον φυσικόν τι γεγονός. Τὸ πρόσωπον αὐτῶν περιβάλλεται τέλος τὴν μελαγχολικὴν ποίησιν τοῦ πνεύματός των. Αἰσθάνονται πρὸς τὰς ὀδύνας τὸν οἶκτον, ὃν διεγείρουσιν.

Εἶναι ἐπιεικεῖς, ἡ δὲ συγγνώμη ὑπάρχει ἐν ταῖς ὁψέσιν αὐτῶν, ἐπειδὴ εὐρίσκονται πλησίον τοῦ Κυρίου. Ἐὰν ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτοὺς διὰ τῆς δυνάμεως νὰ νῦναπαριστῶσι φυσικῶς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἡ ζωὴ ἐξεγείρει ἐν αὐτοῖς, τὸ πλεονέκτημα αὐτῶν τοῦτο καθίσταται αἰφνης μεγαλοφύα, χρωματίζεται διὰ χροιάς ὡρᾶς καὶ διαφνοῦς, ὡς ἀκτὶς ἀστέρως, εὐώδους ὡς τὸ ἀφνὲς ἄρωμα ἀνθους κεκρυμμένου. Ἀκούσατε τὸν Βελλίνην, ἀνάγνωτε τὸν Μιλλεβουξ, καὶ θανέυρητε ἐν τῇ μουσικῇ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῖς στίχοις τοῦ ἑτέρου τὸ ἀκατάληπτον ἐκεῖνο αἶσθημα, τὸ παραπονητικὸν καὶ μελωδικόν, ὅπερ ὑπῆρξεν ὁλόκληρος ἡ ζωὴ των.

Αἰσθανόμενοι ὅτι τὸ μέλλον εἶναι ἀπηγορευμένον αὐτοῖς, λαλοῦσιν ἀδιαλείπτως περὶ τοῦ παρελθόντος αὐτῶν. Ἡ φωτίζουσα τὴν ὁδὸν αὐτῶν ἀκτὶς χρωματίζει μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου, καθ' ὃν τὸ λογικὸν αὐτῶν δὲν ἦτο ἀκόμη ἀνεφωγμένον, ὅπως συναθροίξῃ πᾶν ὅ,τι ἔβλεπον καὶ καταρτίξῃ βραδύτερον ἐξ αὐτοῦ ἀναμνήσεις. Ἀναμνησκονται πάντων ἀκουσίως καὶ διότι ἡ μνήμη αὐτῶν προέρχεται ἐκ τῆς καρδίας. Ἡ συνδεομένη πρὸς τὴν νόσον αὐτῶν ποίησις εἶναι τόσον μεγάλη, τόσον παραδεδεγμένη, ὥστε, ὅταν ἀποθνήσκωσι, καὶ τοῦτο γίνεται γνωστόν, ἡ ἰδέα τοῦ ἀπαισίου καὶ σκελετωδούς θανάτου δὲν προσβάλλει τὸ πνεῦμα. Ὅταν ἀκούῃ τις λεγόμενον: Ὁ δεῖνα ἀπέθανεν ἐκ φθίσεως, ἀναπαριστᾷ αὐτὸν ψυχρόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ὑπνου ἢ ἐν τῇ ἀκινήσει τοῦ τάφου. Ἡ εἰκὼν δὲν παραμορφοῦται ἐν τῷ πνεύματι τοῦτο δὲ εἶναι προνόμιον θαυμασίου τῆς νεότητος, ζωῆς πέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Οὕτως οἱ ἀρχαῖοι βαθύν ἡσθάνοντο σεβασμὸν πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἀπέθνησκον νέοι. Ἀπεκάλουν αὐτοὺς εὐνοούμενους τῶν θεῶν· ἐκάλυπτον τὸν τάφον αὐτῶν δι' ἀνθέων, ὡς λέχος νυμφικόν, καὶ ἀνεμνησκοντο αὐτῶν εὐχαρίστως κατὰ τὰς εὐτυχεῖς αὐτῶν στιγμάς. Αἱ νεαραὶ αὗται σκιαὶ διήρχοντο τοῦ πνεύματός των, χωρὶς νὰ λιπῶσιν αὐτό, ὡς τὰ λευκὰ ἐκεῖνα νέφη, τὰ ὀλισθαίνοντα ὑπὸ τὸ κυανοῦν θερινοῦ οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ μαυρῶσιν αὐτό. Ἐκληρονομήσαμεν τοῦτο παρὰ τῶν ἀρχαίων καὶ, ὅταν ἀναμνησκώμεθα τῶν ἐξαφανισθέντων ἡμῶν φίλων, ἡ μνήμη ἡμῶν ἀναπαύεται εὐαρεστώτερον ἐπὶ ἐκείνων, οὓς ὁ θάνατος ἐπληξεν, χωρὶς νὰ νῦναμείνῃ τὸ γῆρας αὐτῶν, τὸ πρῶτον τοῦτο σάβανον. Τὰ δάκρυα, ἅτινα χέομεν χάριν αὐτῶν, εἶναι νέα, ὡς ἐκεῖνοι, σπανιώτατα δὲ συμβαίνει, ὥστε ἄνθρωπος, ζήσας ἡδὴ τεσσαράκοντα ἔτη καὶ θρηνῶν φίλον εἰκοσκαετῇ, νὰ μὴ εἴπῃ ἡμέραν τινά, συλλογίζομενος τὰς παρακολουθούσας τοὺς ἀπομένοντας ἀθλιότητας: «Εὐτυχὴς ὁ θανὼν ἐν τῷ λίκνῳ τῶν ὄνειροπολήσεών του».

Τελευταῖον, τοῦτο δὲ εἶναι τὸ μέγιστον δῶρον, ὅπερ ὁ Θεὸς ἐχάρισεν αὐτοῖς, οἱ φθισιῶντες γινώσκουσι νὰ γαπῶσιν. Οἰονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός των θάγαπῇσιν αὐτό

ἐν ταῖς ὁψέσιν αὐτῶν, ἐπειδὴ εὐρίσκονται πλησίον τοῦ Κυρίου. Ἐὰν ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτοὺς διὰ τῆς δυνάμεως νὰ νῦναπαριστῶσι φυσικῶς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἡ ζωὴ ἐξεγείρει ἐν αὐτοῖς, τὸ πλεονέκτημα αὐτῶν τοῦτο καθίσταται αἰφνης μεγαλοφύα, χρωματίζεται διὰ χροιάς ὡρᾶς καὶ διαφνοῦς, ὡς ἀκτὶς ἀστέρως, εὐώδους ὡς τὸ ἀφνὲς ἄρωμα ἀνθους κεκρυμμένου. Ἀκούσατε τὸν Βελλίνην, ἀνάγνωτε τὸν Μιλλεβουξ, καὶ θανέυρητε ἐν τῇ μουσικῇ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῖς στίχοις τοῦ ἑτέρου τὸ ἀκατάληπτον ἐκεῖνο αἶσθημα, τὸ παραπονητικὸν καὶ μελωδικόν, ὅπερ ὑπῆρξεν ὁλόκληρος ἡ ζωὴ των.

Αἰσθανόμενοι ὅτι τὸ μέλλον εἶναι ἀπηγορευμένον αὐτοῖς, λαλοῦσιν ἀδιαλείπτως περὶ τοῦ παρελθόντος αὐτῶν. Ἡ φωτίζουσα τὴν ὁδὸν αὐτῶν ἀκτὶς χρωματίζει μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου, καθ' ὃν τὸ λογικὸν αὐτῶν δὲν ἦτο ἀκόμη ἀνεφωγμένον, ὅπως συναθροίξῃ πᾶν ὅ,τι ἔβλεπον καὶ καταρτίξῃ βραδύτερον ἐξ αὐτοῦ ἀναμνήσεις. Ἀναμνησκονται πάντων ἀκουσίως καὶ διότι ἡ μνήμη αὐτῶν προέρχεται ἐκ τῆς καρδίας. Ἡ συνδεομένη πρὸς τὴν νόσον αὐτῶν ποίησις εἶναι τόσον μεγάλη, τόσον παραδεδεγμένη, ὥστε, ὅταν ἀποθνήσκωσι, καὶ τοῦτο γίνεται γνωστόν, ἡ ἰδέα τοῦ ἀπαισίου καὶ σκελετωδούς θανάτου δὲν προσβάλλει τὸ πνεῦμα. Ὅταν ἀκούῃ τις λεγόμενον: Ὁ δεῖνα ἀπέθανεν ἐκ φθίσεως, ἀναπαριστᾷ αὐτὸν ψυχρόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ὑπνου ἢ ἐν τῇ ἀκινήσει τοῦ τάφου. Ἡ εἰκὼν δὲν παραμορφοῦται ἐν τῷ πνεύματι τοῦτο δὲ εἶναι προνόμιον θαυμασίου τῆς νεότητος, ζωῆς πέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Οὕτως οἱ ἀρχαῖοι βαθύν ἡσθάνοντο σεβασμὸν πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἀπέθνησκον νέοι. Ἀπεκάλουν αὐτοὺς εὐνοούμενους τῶν θεῶν· ἐκάλυπτον τὸν τάφον αὐτῶν δι' ἀνθέων, ὡς λέχος νυμφικόν, καὶ ἀνεμνησκοντο αὐτῶν εὐχαρίστως κατὰ τὰς εὐτυχεῖς αὐτῶν στιγμάς. Αἱ νεαραὶ αὗται σκιαὶ διήρχοντο τοῦ πνεύματός των, χωρὶς νὰ λιπῶσιν αὐτό, ὡς τὰ λευκὰ ἐκεῖνα νέφη, τὰ ὀλισθαίνοντα ὑπὸ τὸ κυανοῦν θερινοῦ οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ μαυρῶσιν αὐτό. Ἐκληρονομήσαμεν τοῦτο παρὰ τῶν ἀρχαίων καὶ, ὅταν ἀναμνησκώμεθα τῶν ἐξαφανισθέντων ἡμῶν φίλων, ἡ μνήμη ἡμῶν ἀναπαύεται εὐαρεστώτερον ἐπὶ ἐκείνων, οὓς ὁ θάνατος ἐπληξεν, χωρὶς νὰ νῦναμείνῃ τὸ γῆρας αὐτῶν, τὸ πρῶτον τοῦτο σάβανον. Τὰ δάκρυα, ἅτινα χέομεν χάριν αὐτῶν, εἶναι νέα, ὡς ἐκεῖνοι, σπανιώτατα δὲ συμβαίνει, ὥστε ἄνθρωπος, ζήσας ἡδὴ τεσσαράκοντα ἔτη καὶ θρηνῶν φίλον εἰκοσκαετῇ, νὰ μὴ εἴπῃ ἡμέραν τινά, συλλογίζομενος τὰς παρακολουθούσας τοὺς ἀπομένοντας ἀθλιότητας: «Εὐτυχὴς ὁ θανὼν ἐν τῷ λίκνῳ τῶν ὄνειροπολήσεών του».

Τελευταῖον, τοῦτο δὲ εἶναι τὸ μέγιστον δῶρον, ὅπερ ὁ Θεὸς ἐχάρισεν αὐτοῖς, οἱ φθισιῶντες γινώσκουσι νὰ γαπῶσιν.

Οἰονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός των θάγαπῇσιν αὐτό

κάλλιον τῶν ἄλλων. Εὐρίσκουσιν ἐν τῇ γυναικί ὅ,τι οἱ ποιηταὶ ἀναζητοῦσι καὶ ὅ,τι ὁ Θεὸς ἐθηκεν ἐν αὐτῇ. Ὁ ἔρως αὐτῶν εἶναι ἀναμειγμένους ἐκστάσει καὶ εὐγνώμοσυν. Δύναται νὰ ποθῶν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ γηράσῃ. Ἡ φύσις θὰ παρᾶσχῃ αὐτοῖς, ὅπως ἀγαπῶσι, δύναμιν ἀσυνήθη, ἥτις ἐπισπεύδει μάλιστα συχναῖς τὸν θάνατον αὐτῶν. Τὸ πῦρ εἶναι ὑπερβολικὸν διὰ τὴν ἐστίαν, καὶ θὰ τὴν καταναλώσῃ. Ἡ πηγή, ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ δροσισθῶσι, θὰ τοὺς πνίξῃ, ποτιζοῦσα αὐτούς.

Ἄλλ' ἄχρις οὐ ὁ θάνατος τοὺς παγώσῃ, θὰ ζητήσῃ νὰ θλίψῃ τὸ ἔσχατον τὴν χεῖρα ἐκείνης, ἣν ἐξελέξαντο. Θάγαπῇσιν τέλος, ὡς ἄπασαι αἱ γυναῖκες θὰ ἐπεθύμουν νὰ γαμηθῶσιν. Ὁ ἔρως αὐτῶν ἔσται αἰωνία ἀνάμνησις· διότι δὲν θὰ εὐρὴ καὶρὸν νὰ ψυχρανθῇ καὶ δὲν θὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ δύναται πάντοτε νὰ προσβλέπῃ ἀδιαφόρως τὴν γυναῖκα, ἣν ἐξόχως ἐλάτρευεν. Θὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν κόσμον τοῦτον, πιστεύοντες ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ ἀγαπῶσι πάντοτε οὕτως. Θάποκοιμηθῶσιν ἐν ὄνειροπολήσει τῆς ψυχῆς των. Θὰ ἐξαφανισθῶσιν, ὡς ὥραία ἐαρινὴ ἡμέρα, μετὰ τῶν σματᾶ, τὰ ἄνθη, τοὺς φλοίσβους καὶ χωρὶς νὰ ἴδῃσι πίπτοντα τὰ φύλλα αὐτῶν, οὐδὲ θνήσκοντα τάρωμά των ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ χειμῶνος.

Οὕτως ὁ Ἐδμόνδος ἠγάπη τὴν Ἀντωνίναν.

Ὅποια γοητεία ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα τῶν πρώτων ἡμερῶν, αἵτινες ἐδόθησαν αὐτοῖς, ὅπως διέλθωσιν ὁμοῦ, λησμονοῦντες τὸν κόσμον, λησμονοῦμενοι ὑπ' αὐτοῦ καὶ παραδιδομένοι ἄνευ περιορισμοῦ ἀλλήλοις!...

Ὅτε ὁ Ἐδμόνδος εἶχεν ἴδῃ τὴν Ἀντωνίναν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ἀπάσας τὰς γεννηθείσας ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐλπίδας: «Δυνατὸν ἡμέραν τινα νὰ νύκῃ εἰς ἐμέ», εἶχεν εἶπῃ. Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶχεν ἔλθῃ. Ἡ Ἀντωνίνα ἦτο ἰδική της.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἠγνῶει ἔτι πρὸς ποῖον μέλλον ἐβόδιζεν· ἤδη ἐγίνωσκεν αὐτό, μία δὲ στιγμή, ὑπεξαίρουμένη ἐκ τοῦ ἔρωτός του, θὰ τῷ ἐφαίνετο κλοπή, διαπραττομένη κατὰ τῆς εὐτυχίας του.

— Εἶναι ἰδική μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν· ἀλλ' εἰμαι ἰδικός της, ἕως ὅτου ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.

Καὶ ἠγάπη τὴν Ἀντωνίναν δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς διανοίας, δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων, δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς καρδίας. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ ἀνῆκεν εἰς τὴν ὥραίαν ταύτην παιδίσκην, καὶ ἡ θεὰ αὐτῆς παρῆγεν ἐν αὐτῷ ῥίγος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν. Ἀπὸ τῇ προσεγγίσει τῆς οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ δὲν κατέλιπον πλέον τὰς κινήσεις της, ἡ καρδιά του ἀνεσκίρτα ἐν τῷ στήθει του, τὸ στόμα του ἠνοίγετο ὡς διὰ νὰ ψάλλῃ, νέαι ιδέαι ἀνεγεννῶντο ἐν αὐτῷ, καὶ ἤκουε τὴν ἡχὴ τῶν ἀγνῶν αὐτῶν μελωδιῶν, χαρμωσύνων καὶ ἀρμονικῶν, ὡς ὑπολαίβεις ἐν θάμνῳ. Πρὸς οὐδὲν

τῶν ἐν τῇ συζύγῳ του διετέλει ἀδιάφορος, ἡ δὲ ψυχὴ του ἀντηνάκλα αὐτὴν ἀδιαλείπτως. Εἶχε παραγγείλῃ νὰ κατασκευάσωσιν αὐτῷ θάλαμον εὐάρεστον καὶ μαλακὸν ὡς φωλεά, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπεθύμει νὰ περικλείσῃ τὴν φύσιν ὁλόκληρον. Οἱ τοῖχοι καὶ ἡ ὀροφὴ εἶχον ἐξαφανισθῇ ὑπὸ τὴν μέταξαν, ὁ ποῦς ἐβουίζετο ἐντὸς ταπήτων ἐκ παχέος ἐρίου, μακροῦ, ὡς ἡ χλόη τῶν ἀγρῶν. Πτηνὸν θὰ ἠδύναντο νὰ ἵπταται εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ἀρωματώδους τούτου κλωδοῦ, ἄνευ κινδύνου νὰ θλάσῃ τὰς πτέρυγας του. Πάντα τὰ ἐπιπλά ἦσαν κεκαλυμμένα διὰ χονδρομεταξῆς καὶ ὑπεχώρων ὡς ἀφρός. Δὲν θὰ ἠδύναντο τις νὰ εὐρὴ οὐδ' ἔχνος ξύλου ἐν ὅλῳ τῷ θαλάμῳ, καὶ κατὰ μῆκος τῶν περιπετασμάτων διεχέοντο μεγάλα φυσικὰ ἄνθη ἄνευ ἀρώματος, ἀλλὰ πλούσια εἰς χρώματα καὶ ὠραϊότητα.

Δὲν θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἐξοχήν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος εἰς τὴν συζυγὸν του· θέλω λοιπὸν ἡ ἐξοχὴ νὰ ἔλθῃ πρὸς σέ, ὅχι μόνον κατὰ τὸ θέρος, ἀλλὰ καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη.

Ἐπὶ ὥρας ὁλόκληρους ἀμρότεροι οἱ ἐρασταὶ ἡμῶν ἐνεκλείοντο ἐν τῷ σκιερῷ τούτῳ θαλάμῳ, οὐτινος τὰ καταβιβασμένα παραθυρόφυλλα καὶ τὰ κεκλεισμένα παράθυρα ἄφινον νὰ διεισδύῃ ἡμίφως μόνον, ὁμοιον τῷ λυκόφωτι τοῦ Ἰουνίου. Ὁ Ἐδμόνδος οὐδὲ τὴν ἐσθῆτα τῆς Ἀντωνίνης ἤθελε νὰ ἐγγίσῃ χεῖρ ξένη.

— Ἐμοῦ ζῶντος, ἔλεγεν αὐτῇ, οὐδεὶς, οὐδὲ θαλαμηπόλος ἀκόμη, θὰ σε πλησιάσῃ. Τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ ζηλοτυπίας, ἀλλ' ἐκ φιλαυτίας. Νομίζω ὅτι ἡ ἐπαφὴ τῶν ξένων θὰ σε ἀφῇρει κανὲν τῶν ἀρωμάτων σου.

Οὕτως, ὅτε ὁ Ἐδμόνδος ἐξήρχετο μετὰ τῆς συζύγου του, θὰ ἐπεθύμει νὰ τὴν φέρῃ μέχρι τῆς ἀμαξίας της, ὅπως μὴ ἐγγίσῃ τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν της. Περιεκάλυπεν αὐτὴν ὅσον ἠδύναντο, ὅπως ἀποκρύψῃ ἅπασαν ἐκείνην τὴν καλλονὴν, ἥτις ἦτο καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι γνωστὴ μόνον εἰς αὐτόν. Κατέκλινεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀμαξίᾳ της ὡς παιδίον, καὶ ἔλεγον εἰς τὸν ἀμαξηλάτην των, ἐρωτῶντα ποῦ ἤθελον νὰ τοὺς φέρῃ: «Εἰς τοὺς ἀγρούς.»

Οἱ περίπατοι οὗτοι ἐγίνοντο τὸ ἐσπέρας. Μέχρι τῆς δευτέρας πρωινῆς ὥρας ἔμενον οὕτω, καὶ ἡ γῆ ἀνῆκεν αὐτοῖς. Ἐνίοτε ὁ Ἐδμόνδος ἔλεγε τῇ Ἀντωνίνᾳ: «Τραχούδῃσέ μου» καὶ πρὶν ἢ περτωθῇ τὸ ἄσμα, ἔδρεπεν αὐτὸ διὰ φιλήματος ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Τέλος ἐπανήρχοντο. Ὁ Ἐδμόνδος τότε ἐκαλλώπιζε τὴν συζυγὸν του διὰ τὸν ὕπνον. Ἐσπέραν τινα, ἐνῶ ἐκείνη ἐκοιμάτο, ἐξῆλθε, καὶ μεταβάς ἠγόρασεν ἅπαντα τὰ ῥόδα, ἅτινα ἔμενον παρὰ τῷ ἀνθοκόμῳ τῆς Ἀντωνίνης. Ὅταν ἐξηγέρθη, ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ ἀνθέων.

Ἠγνῶει τί νὰ ἐπινοήσῃ.

Παρεσκεύαζεν αὐτῇ τὸν βίον, ὡς διαγουσιν αὐτὸν αἱ κρεολαί. Ἦτο δι' αὐτὴν ὅ,τι θὰ ἦσαν εἴκοσι δοῦλοι. Διέμενον ὡ-

ρας ὁλοκλήρους, θεωρῶν αὐτὴν κοιμωμένην, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἰδικά μου. Τὸ σῶμα τοῦτο καὶ αὕτη ἡ καλλονὴ μοι ἀνήκουσι. Τὸ νεκρὸν τοῦτο καὶ στερεὸν στήθος, τὸ ἡρέμα παλλόμενον, ὡς φύλλον κινούμενον ὑπὸ ἐωθινῆς αὔρας, οἱ λευκοὶ οὗτοι καὶ τορνευτοί, ὡς οἱ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, ὦμοι, οἱ κεκλεισμένοι οὗτοι ὑπὸ τοῦ ὕπνου ὀφθαλμοί, οἵτινες ὁμως, ἀνοιγόμενοι, θάναξήτωσιν ἐμέ, τὸ ἡμίλειστον τοῦτο, ὡς θῆκη μαργαριτῶν, στόμα, τὸ ἀφίνον νὰ φαίνηται τὸ περιεχόμενον ἐν αὐτῷ, ἡ μακρὰ αὕτη μέλαινα κόμη, ἡ διαχεομένη ὡς κύμα ἐβένου, ταῦτα πάντα ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ, εἰς ἐμέ μόνον... Οὐδεὶς πρὸ ἐμοῦ εἶπεν εἰς τὸ θελκτικόν τοῦτο πλάσμα, πᾶν ὅ,τι ἐπιτρέπεται εἰς ἐμέναν τῷ λέγω. Ἐνὸς μόνου ἀνδρὸς τὸ ὄνομα γνωρίζει, τὸ ἰδικόν μου. Ζῇ μόνον δι' ἐμοῦ, ζῶ μόνον δι' αὐτῆς. Ποῦ νάνευρω εὐδαιμονίαν μεγαλειτέραν, εὐτυχίαν πληρεστέραν, γοητεῖαν βεβαιωτέραν!...

Ἐπειτα ὁ Ἐδμόνδος, ἀφίνων τὰς ιδέας του νὰ κολουθῶσι τὸν ῥοῦν αὐτῶν μέχρι τέλους, ἔλεγεν ἐνίοτε καθ' ἑαυτὸν:

— Καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι ἡμέραν τινα θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ καταλίπω ἅπασαν τὴν εὐτυχίαν ταύτην!... Τί θάπογείνῃ τότε αὕτη; Θὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὴν μνήμην μου ἡ ἡ ἀνάγκη αὕτη τοῦ ἔρωτος, τὴν ὁποίαν χέω ἀσυνέτως ἐν τῇ ψυχῇ της, θὰ κατακυριεύσῃ αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ με λησμονήσῃ παρὰ τινὶ ἄλλῳ;... Διαλογισμὸς φρικαλέος! Ἄλλος ἀνὴρ νὰ κατέχῃ τὴν γυναικα ταύτην, ὡς τὴν κατέχω ἐγώ... Νὰ λέγῃ αὐτῷ τοὺς αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους πρὸς ἐμέ... Νὰ δύναται νὰ θεωρῇ, ὡς ἐγὼ τὴν στιγμήν ταύτην, ἅπαντα τὰ πλοῦτα τῆς καλλονῆς της!... Κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τὸ βλέμμα τῆς Ἀντωνίνης νὰ ζητῇ πρόσωπον, ὅπερ δὲν θὰ ἦτο τὸ ἰδικόν μου, αἱ χεῖρες αὐτῆς νὰ θλίβῃσι χεῖρα, ἥτις δὲν θὰ ἦτο ἡ ἰδική μου, ἐνῶ ἐγὼ ὠχρὸς καὶ παραμεμορφωμένος θὰ κοιμῶμαι ὑπὸ τὴν ὕγραν γῆν, λησμονημένος ὑπ' αὐτῆς! Τὸ ὄνομά μου θὰ τῇ ἀνεμίμνησκε μόνον ἐν καθήκον, καὶ θὰ ἤρχετο ἅπαξ κατὰ τύχην νὰ ῥίψῃ ἐνα στέφανον καὶ ἐπισκεφθῇ τὸν ἔρημον τάφον μου. Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! καὶ ὁμως εἶναι ἡ ἐνδεχομένη ἀλήθεια! διότι ἡ καρδία οὕτως εἶναι πεπλασμένη, τείνει νὰ λησμονῇ πᾶν ὅ,τι ἠγάπησεν, ὅταν ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἡγαπημένου θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξεγείρῃ λύπην ἐν αὐτῇ. Καὶ τοῦτο νὰ συμβῇ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, δύο ἔως... δύο ἐτῶν, ἅτινα θὰ διέλθωσιν ὡς δύο λεπτά! Διατί, ἅμα μαθὼν τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἀγγελίαν, διατί δὲν ἐφυγα, χωρὶς νὰ παρτηρήσω ἐνώπιόν μου; διατί ἤρχισα μίαν εὐτυχίαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ τέρας δὲν θὰ δυνθῶ νὰ φθάσω καὶ ἥτις θὰ με κάμῃ νὰ ποθῶν ἐν μέσῳ βλασφημιῶν καὶ θρήνων;... Ποῦ νὰ εὐρὼ ἄνθρωπον, ὅστις νὰ μοι παρᾶσχῃ ζωὴν, νὰ χύσῃ ὅλον τὸ νέον καὶ γόνιμον αἷμά του εἰς τὸ ἰδικόν μου;... Ὑπάρχουσι τόσοι ἄνθρωποι ζῶντες ἀνωφελῶς....

“Οτε δὲ ὁ Ἐδμόνδος διελογίζετο οὕτως, ἐπληττε τὸ στήθος του καί, ἐξυπνίζων αἰφνης τὴν Ἀντωνίαν, τῇ ἔλεγε:

— Ἐπανάλαβέ μου ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ὅτι θὰ εἶσαι πιστὴ εἰς τὴν μνήμην μου καὶ τὸν ἔρωτά μου, νεκροῦ ἢ ζῶντος.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, καὶ ἡ θλίψις αὕτη μετέβαινε πρὸς συνάντησιν ἀπασῶν τῶν θλίψεων, αἵτινες ἀφανίζονται ὑπὸ τὴν πνοὴν γυναικός.

Ἡ δὲ Ἀντωνία, καὶ αὕτη ἦτο ἐπίσης εὐτυχής, ὅσον πλάσμα ἀνθρώπινον δύναται νὰ εἶναι.

Ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτῆς ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ψυχὴ της κατ’ἴκει νέναν τινὰ σφαῖραν, ἀνέπνεεν ἀέρα νέον, κατάφορτον ἀγνώστων ἀρωμάτων γενομένων χάριν αὐτῆς μόνης. Ὁ ἀδιάλειπτος οὗτος ἔρω, οὐτινος αὕτη ἦτο τὸ ἀντικείμενον, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποκαλυφθῆ εἰς αὐτήν, εἶχε διανοιξῇ ἀπασαν τὴν ὑπαρξίν της εἰς τὰς θερμὰς ἀναθυμιάσεις τῆς ζωῆς.

Εὐρίσκετο ἡθικῶς εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τῆς εὐεξίας, ἣν ὑφίσταται τις, ὅτε ἐν ἀνατολικῷ λουτρῷ μεταβαίνει εἰς θερμοκρασίαν θερμοτάτην ἥδη, ἐπιδειξίως ἀρωματιζομένην καὶ ἀνὰ μέσον τῆς ὁποίας φθάνει εἰς τὸ οὐς ἀρμονία μετὰ φειδούς διαχέομένη. Ἡ Ἀντωνία ἐφέρετο ὑπὸ τῆς ζωῆς, ὡς θὰ ἐφέρετό τις ὑπὸ νέφους.

Τὸ πᾶν ἦτο ἡδύ, ἑλκυστικόν, ἀκτινοβόλον περὶ αὐτήν. Κύνου δίκην ὠλισθαίνεν ἀνὰ μέσον δύο κυκλῶν, ὅτε δὲ ἐνίοτε, ὡς καὶ ὁ σύζυγός της, ἐπανέτρεχεν εἰς τοὺς φόβους περὶ τοῦ μέλλοντος, ὁ πατήρ της ἔλεγεν αὐτῇ:

— Ἐλπίζε, τὰ πάντα βαίνουνσι καλῶς.

Ἀλλ’ αἱ θλιβεραὶ αὗται ἰδέαι τῇ ἐπύρροντο σπανίως· ἐπειδὴ ὁ βίος αὐτῆς ἐνετράφη ἐντὸς ἀτμοῦ χαρᾶς, ὁμοίου πρὸς τὰς ῥοδόχρους ἐκείνας ὀμίχλας, τὰς κατερχομένας τὴν πρωΐαν ἐπὶ τῶν πεδιάδων καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καλυπτούσας καὶ αὐτοὺς τοὺς πλησιαιτάτους ὀρίζοντας.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Τοῦ κατωτέρω συγχινητικωτάτου διηγήματος ἡ μετάφρασις ἀπεστάλη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Ζακυνθίου — ἥδη δὲ ἐν Πόργω διαμένοντος καὶ θεραπεύοντος ἐπίσης τὸν λόγιον ὡς καὶ τὸν κερδῶν Ἑρμῆν—κ. Ἀνδρέου Π. Βλαχογρηγόρου, εὐχαρίστας δὲ καταχωρίζομεν αὐτὴν εἰς τὰς στήλας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πεποιθότες, ὅτι προσφέρομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις εὐάρεστον ἀνάγνωσμα. Σ. τ. Δ.

RENÉ SOSTA

Η Ε Υ Α

Διήγημα
Α'

Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιώσα. Οὐχ ἦτον λεπτά τινα κύματα ἐκύλιον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της τὸν ἀργυροῦν καὶ φωσφορολαμπρῇ ἀφρόντων, ὃν αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης καθίστανον λαμπρὸν καὶ διαφανῆ.

Ἦτο Σεπτέμβριος, περὶ τὴν ὀγδὸν ἐσπερινὴν ὥραν. Ἡ ἡμέρα ὑπῆρξε θερμή. Ὁ ὀρίζων ζοφερός καὶ βεβαρημένος παρὰ δόξαν ἀπετέλει ἀντίθεσιν μετὰ τοῦ κέντρου τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἀνῆρχετο ἡ ὠχρόλευκος ὄψις τῆς σελήνης, ἥτις ἐφαίνετο κατασκευάσασα ἐκεῖ ἀπέραντόν τι φωτεινὸν χάσμα. Ἡ αὔρα ἐπνεεν ἐκ νότου μετὰ τινος ἐντάσεως, προξενούσα κατὰ διαστήματα τὸν θύρουβον τοῦ ἀπομεμακρυσμένου τῆς βροντῆς βόμβου.

Μεθ’ ὅλην τὴν γαλήνην ταύτην τῶν κυμάτων, μεθ’ ὅλον τὸ κατὰ μέρος πλὴν ζωηρὸν φῶς, ὅπερ διεχέετο ἐν τῷ αἰθέρι, ναύτης τις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν προσέγγισιν καταιγίδος.

Τὸ ἀμερικανικὸν πλοῖον ὁ Κήρυξ, σχηματίζον μέλανα ὄγκον ἐπὶ τοῦ σπινθηροβολοῦντος τούτου ὠκεανοῦ, διέσχισε διὰ τοῦ χαλυβδίνου κέντρου τοῦ τὸ ὕδωρ καὶ διήνυε δι’ ὅλου τοῦ ἀτμοῦ πεντεκαίδεκα καθ’ ὥραν μίλια.

Πρὸ ἑνδεκα ἡμερῶν εἶχε καταλίπῃ τὴν Ἀθῆναι, φέρον φορτίον διάφορα γαλλικὰ ἐμπορεύματα καὶ τινὰς ἐπιβάτας, οὓς μετεκρίμειν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὅπου ὤφειλε τὸ βραδύτερον μετὰ τὴν αὔριον νὰ ἀγκυροβολήσῃ, ἐὰν μὴ κώλυμά τι παρεμβάλλετο εἰς τὴν πορείαν του.

Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐπιβατῶν εἶχε κατέλθῃ εἰς τοὺς θαλαμίσκους. Ἐμμενον μόνον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὄνειροπόλοι τινὲς καὶ τινες παρατηρηταί. Πρὸς τοῖς βραδύνασι τούτοις συγκατελέγοντο νεανίας τις καὶ νεαρά τις κόρη, οἵτινες καθήμενοι ἐπὶ τινος ἐδωλίου ἐξηκολούθουν συνδιαλεγόμενοι.

— Ἡ παιδαγωγός σας, εἶπεν ὁ νεανίας παραχρῆμα, εἶχε δικαίον, Εὐά· ὁ καιρὸς εἶνε ψυχρὸς καὶ ἔπρεπε νὰ καλυφθῇτε διὰ τῆς χλαίνης ταύτης, ἣν πρὶν ἢ κατέλθῃ σας ἀφῆκε, καὶ ἀνευ τῆς ὁποίας ἤθελεν εἶσθαι κινδυνώδεις νὰ καταφρονῇτε τὸν λεπτὸν ἀνεμον, ὅστις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθίσταται ἰσχυρότερος. Δὲν δύναμαι νὰ ἀποφασίσω, ὅπως σας ἀφῆσω ἤδη νὰ κατέλθῃτε, σκεπτόμενος ὅτι εἶναι ἴσως ἡ τελευταία ἐσπέρα, ἣν ὁμοῦ διερχόμεθα.

Ἡ νεῆνις ἐγερεθεῖσα ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὤμων της τὴν ὁποίαν ἐκράτει λευκὴν ἐφυστρίδα, ἀνυψώσασα δὲ τὴν κορδύλην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἐπανεκάθησεν.

— Οὐδὲ στιγμὴν καὶ ἐγώ, ἀπήντησε, Γουλιέλμε, ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολέσω ἐκ τῆς θελκτικῆς ταύτης ἐσπέρας, ἥτις εἶναι πιθανόν, ὡς εἶπατε, ἡ τελευταία ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου, ἀλλ’ ἥτις, εἰμαι βεβαία, δὲν θέλει εἶσθαι ἡ τελευταία τῶν συνδιαλέξεών μας, καθόσον σας διαβεβαιῶ ὅτι ὅταν θέλω εἶπει εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι ἀγαπώμεθα, οὗτος θὰ σπεύσῃ νὰ προσκαλέσῃ ὑμᾶς, ὅπως ἔλθῃτε νὰ τὸν ἴδῃτε καὶ συνδιαλεχθῇτε μετ’ αὐτοῦ περὶ τῶν τοῦ μέλλοντος σχεδίων μας.

— Εἶναι χίμαιρα πᾶν ὅ,τι φαντάζεσθε, Εὐά. Ὁ κύριος Ἐβανς θέλει συναινέσει ἀναμφιβόλως νὰ μὲ δεχθῇ, ἐὰν πρὸς τοῦτο τὸν παρακκαλέσῃτε· ἀλλ’ ἐξ ἐκεί-

νων, τὰ ὅποια θὰ τῷ εἶπω ὅτι εἰμαι πτωχός, ὅτι τὸ μέλλον μου, ἡ κατάστασίς μου, ὁ πλοῦτός μου στηρίζονται ἐπὶ τινος χημικῆς ἀνκαλύψεως, ἣν ἐποίησατο ὁ δόκτωρ ἀδελφός μου, καὶ ὅτι ἐγώ, ὁ συνεταῖρός του, ἐπεφορτίσθην νὰ τὴν διαδώσω ἐν Εὐρώπῃ, φοβοῦμαι ὅτι θὰ μοὶ ἀντιτάξῃ τὴν ιδιότητά του ὡς πλουσίου ἀνθρώπου καὶ θέλει μοὶ ἀρνηθῇ τὴν χεῖρά σας. Γνωρίζω καλῶς, ὑμεῖς μοὶ τὸ εἶπατε, ὅτι ἔχομεν μεθ’ ἡμῶν τὴν κυρίαν Γράμψην, ἥτις ἀνέθρεψεν ὑμᾶς, ἣν ὁ κύριος Ἐβανς σέβεται καὶ τιμᾷ, καὶ ἥτις θέλει χρησιμεύσει ἡμῖν ὡς καλὸς συνήγορος· αὕτη εἶδε γεννηθέντα καὶ ἀναπτυχθέντα τὸν ἔρωτα ἡμῶν διαρκούντος τοῦ ἔτους τούτου, ὅπερ μετ’ αὐτῆς διήλθετε ἐν Παρισίοις· αὕτη ἤκουσε τὴν πρώτην ὁμολογίαν μου καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν ἰδικήν σας. Θέλει εἶπει εἰς τὸν πατέρα σας ὅτι χάρις εἰς ἐμὲ αὕτη ζῇ εἰσέτι καὶ ἐπαναφέρει εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του· θέλει τῷ διηγηθῇ ὅτι τὴν ἔσωσα ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ θέλει κατασκευάσει ἐξ ἐμοῦ ἕνα ἥρωα· πάντα ταῦτα ἀνκνιρρήτως θέλουσι βαρύνει ἐν τῇ τρυτάνῃ, ὅπου θέλει σταθμισθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ κυρίου Ἐβανς, ἀλλ’ ἡ τρυτάνη αὕτη θέλει κλίνει πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ πατρός σας.

— Γουλιέλμε, ἀπήντησεν ἡ Εὐά, ὁ πατήρ μου οὐδέποτε ἀντέπραξεν εἰς τὴν θέλησίν μου, μεθ’ ὅλην δὲ τὴν στιγμιαίαν πενίαν σας θέλει συγκατατεθῇ, ὅταν θέλω τῷ εἶπει ὅτι ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐξαρθῇ ἡ εὐδαιμονία μου. Ὅθεν ἀποδιώξατε τὰ θλιβερά προκισθῆματά σας. Αὐριον θὰ εὐρίσκεσθε εἰς Νέαν Ὑόρκην, πρὶν ἢ δὲ παρέλθωσιν ὅκτὼ ἡμέραι ὁ πατήρ μου θέλει σας καλέσει.

— Εἴθε τοῦτο νὰ ἐπαληθεύσῃ, φιλάτη μοι Εὐά.

Τοῦ Γουλιέλμου Σερβίλ προφέροντος τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἀτραπή τις εἶχε διέλθει τὸν ὀρίζοντα, πυκνὸν τι καὶ μέλαν νέφος εἶχε καλύψει τῆς σελήνης τὸν δίσκον καὶ ἰσχυρὸς ἀπὸ γαίης ἀνεμος, ὅστις ἐπῆλθεν, ἵνα συστροβιλήσῃ τὸ πλοῖον, καὶ οὐ ἔνεκεν οἱ πρότονοι ἐσύριττον, μικροῦ δαῖν ἀνέτρεπε τὰς δύο νεαράς ὑπάρχεις.

— Διατάξατε νὰ εἰσέλθωσιν οἱ ἐπιβάται εἰς τοὺς θαλαμίσκους! ἐκραύγασεν εἰς τινὰ πηδαλιούχον ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς, ἰστάμενος ὀρθίως ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου τῆς πύρας μέρους.

Ὁ ναύτης ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην. Μετὰ τινὰς στιγμὰς, τὸ σκότος ἐπῆλθε πλήρες.

Ἡ σκιαγραφία τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἐγειρομένη ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, ἐφαίνετο ὑπέρμετρος, ἡ δὲ κραυγὴ αὕτη τοῦ φόβου, τοιοῦτοτρόπως ὑπεξερχομένη τοῦ φάσματος καὶ οὐσα διὰ τὸν Γουλιέλμον διαταγὴ τοῦ νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς Εὐας, ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν θανατικὴ ἀπόφασις, ἀπαγγελλομένη ὑπὸ τινος ἐκπτώτου ἀρχαγγέλου τῶν συναξαρίων.

Ἡ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου, διατάσσοντος